

Arbeiderbladet 2/7-92

102085

– Det var ikke moral eller fedrelandssinn, men ordre fra diktaturentalene i Moskva som var utslagsgivende for norske kommunister under krigen, skriver skuespilleren Knut M. Hansson. Bildet er fra møtet mellom Stalin, Molotov og den tyske utenriksminister Ribbentrop i Moskva i august 1939.

Fedrelandssinn?

SVEN SÆTHER (Arbeiderbladet 14. juli) har rett i at de forskjellige folkeslagene i det daværende Sovjet led fryktelige tap under den annen verdenskrig. Ikke fordi de var kommunister, men fordi de var tvunget ut i kampen. Mange millioner sluttet seg til tyskerne fordi det kommunistiske styret var alment forhatt. Det var tyskernes utrolige mangel på psykologisk sans og deres like utrolige brutalitet som førte til at dette bildet endret seg.

**DAGENS
GJEST**

◆ **KNUT M.
HANSSON**

norsk parti hadde så store tap som det kommunistiske under krigen. Det han av forståelige grunner ikke nevner, er at kommunistene i Norge med stor varme omfavnet det nazi-tyske styret da Norge var blitt overfalt og okkupert i 1940. Denne omfavnelsen varte i over ett år – til 22. juni 1941, da Hitler angrep Sovjetunionen. Bakgrunnen for samarbeidet mellom nazister og kommunister var Molotov-Ribbentrop-pakten mellom Tyskland og Sovjetunionen.

Det er kjedelig for kommunistene at de har etterlatt seg så meget materiale. Deres avis, «Arbeideren», angrep uavlatelig Kongen og Regjeringen i London, og krevde at Norge måtte slutte fred med Tyskland.

Dette viser at for kommunistene i Norge var det ikke fedrelandssinn, moral, etikk, respekt for demokrati

og menneskerettigheter som tellet, men hvilke ordre som gikk ut fra diktaturentalene i Moskva. Man hadde en pakt med Tyskland, tyskerne var venner, basta!

Først da vennene ble fiender kom kommunistene med i motstandskampen. Men selv da på egne premisser. De ville ikke inn i noe samarbeid under Hjemmefrontens ledelse. Den hadde som kjent et nært forhold til Overkommandoen og Regjeringen i London.

Jeg kjente mange kommunister under krigens vonde år, og hadde – har – den største respekt for deres mot, utholdenhet og offervilje. La det være sagt til slutt for å unngå misforståelser. Det var deres knefall for terrorregimet i Moskva jeg aldri kunne forsone meg med.

Sæther hevder også at intet